

שור שנגח ד' וה' פרק רביעי בבא קמא

לו.

עין משפט
נר מצוה

(א) [נמורו: נ: ע"ש].
(ב) [נמשה: שנמשיית
אחא הרי שהיא]. א [נעיל
: ב]. (ד) ע' רש"י נחא
ש"ל היא דמילתין וייתו
ממיתין דהא ע"י
מרה"ס, (ה) ר"מ,

הגהות הב"ח

(א) ג' הוה ליה זוחא מנא
ולא הוה משתקיל ליה
כפי למתנה ליה מינה
פלגא דזוחא לא הוה ליה
תקע ליה אחרינא כ"ל:
(ב) הוב' ד"ה שור ובי'
דנקט כפי נקט ש"ס:

גליון הש"ס

גמ' חנן בישא. ע'
סנהדרין דף ג' ע"א מוס'
ד"ה שלא מנעול: שם הב'
ל"י פלאא רווחא. ע'
סנהדרין דף נה ע"ב מוס'
ד"ה ק"ק י"א:

מוסף רש"י

אינן צריכין פרוובול.
שלין שביעית משמעת חוב
של אביהן המת [ג' יט'
(ד). דוחא מנא. שנתפסה
זוחא (בכורות נא). לא
הוה משתקיל ליה.
כלומר לא היה נקט
בעיר להוציא, לא היה
הינר שקול וזוהי לו כלס
(שם). נגח שור חמור
וגמל נעשה מועד לכל.
ולא אחריה עד שהיא
מועד בשלה בכל מין
ומין. דהואיל והועד ששה
נגמתייה בשלה מיעין אין
זה מקפיד על מין אחר
(תורה ד. ת.)

אינן צריכין פרוובול. דלכלא הכי לא משמט שביעית לחוב שלהן
דלכן ידיהו דיתמי אגן ורמי עלן להפוכי זוכמיהו הלכך שטרות
שלהן כמסורים לז"ד דמי ותגן המוסר שטרותיו לז"ד אין משמטיין
וזהו גופו של פרוובול מוסרי לכס פלוני ופלוני דיינין במסכת
גטין (דף לו.). להכי נקט ר"ג דנשיא
הוה וצית דינו ז"ד חסוב: זוחא מנא.
פומה לורמו: ולא הוה משתקיל
ליה. לא היה יכול להוציא: **מתני'**
לקטנים. לעגלים: **הרי הוא מועד**
לשכמות. לפי שהוא בטל ממלאכה
וחסה דעתו עליו: **ואינו מועד לימוס**
החול. מה משפטו של זה. תלמודיו
היו שואלין אותו: **ג' ימי שכמות.**
לאחר שהועד לשכמות העבירו לפניו
שורים ג' שכמות ולא נגח חזר
לתמונו ולא חזר ונגח אין משלם
אלא חצי נוק: **גמ'** **ואינו מועד**
סנן. ואין מועד לשאינו מינו דידעיין
ציה דלא נגח וכגון דעבדינהו להו
קמיה ולא נגח הלכך למי שאינו מועד
לו אם נגחו אחר זמן משלם חצי
נוק אבל מסתמא אם הועד ליה
מועד חף ליה וכן אם הועד לקטנים
מועד לגדולים: **השפא יש לומר**
מקטנים לקטנים. כגון ממניו לשאינו
מינו אשמעיין רישא אינו מועד
מקטנים לגדולים מבעיא: **דאפילו**
מאדם. דאית ליה מזללא לא הוה
סתמיה מועד לבהמה: **אלא אי**
אכל סמיה מועד. לשאינו מינו תנן:
אלא סמיה מועד. ממניו לשאינו
מינו: **השפא מבהמה לבהמה הוי**
מועד. ואפי' למין אחר: **מאדם**
לבהמה מבעיא. והא ליכא למימר
דיה גופה אנטרין לאשמעיין
דיכא דחוינן דלינו מועד לבהמה
אינו משלם על בהמה אלא חצי נוק
דחא פשיטא לן דתם משלם חצי נוק:
רישא אחורה קאי. והיא גופה אנטרין
דלבהמה לא משלם אלא חצי נוק
ואע"ג דלייעד ליה הואיל והדר ציה
חזר לתמונו ואע"ג דלא הדר ציה
מאדם: **שוינו משינוי ליה.** היכא
דחוינן דהועד לשכמות וציימי החול
לא נגח מאי דיניה: **וסו איהו מאי**
קא מהדר ליה. הא אינהו נמי אינו
מועד קאמרי: **פרושי קא מפרש לה.**
אידי דנקט לה משום דוקיא דידיה
דדייקיין הא סתמא הוי מועד על
כרחין אסקיה למילתיה: **אלא אי**
אמרס אינו מועד סנן פסקה.
למילתיה ואשמעיין דלינו מועד
מאי מו דקתני למי שאינו מועד
כו': **עד השפא כו'. צתמיה:**
ואם תמלא לומר נמי איסא לרבי
פפא. דסתמיה לא הוי מועד לשאינו
מינו: **נגח שור וחמור וגמל נעשה**
מועד לכל. ולא צעינן ג' נגיחות
לכל חד וחד מאחר שנתקיימה
העדאמו ע"י ג' מינין: **לסירוגין.**
אם יגח רופיין אינו משלם אלא חצי
נוק על האחרון: **ערוה.** חמור הכר:

אינן צריכין פרוובול. שטרות שלהם דמי כמסורין לז"ד כך פירש
צקונטרס וא"ת מלוה על פה מאי איכא למימר דכותבין עליה
פרובול דממכה צהשולא (גיטין דף לו.) וי"ל דהוי כאליו החוב שלהם
מסור לז"ד ואפי' אין ללוה קרקע מקנים לו חכמים קרקע בשביל
תקנת היתומים שאין כותבין
פרובול אלא על הקרקע:

הרי הוא מועד לשבתות. מפרש
צירושלמי לפי שראה אותם
במלבושים נאים אחרים וחשובים
צעניו נכרים ואינו מכירם:
משיחזור בו ג' שבתות. אע"ג
דכבר אשמעיין רבי
יהודה צ"ב (דף נג.) אנטרין דס"ד
הואיל ולא מועד אלא לשכמות לא
צעי חורה כ"כ ולפ"ה יחא דמפרש
מועד לשכמות לפי שאין עושה
מלאכה דקמ"ל דאפי' שנת ממלאכה
ציימי החול ולא נגח לא הוי חורה:
רב וביד אמר ואינו מועד תנן. הא
סתמא הוי מועד לשאיין מינו
ואפילו מבהמה לאדם נמי שמעי' לה
לקמן בפירקין (דף מה.) דסתמא
הוי מועד גבי הא דפריך וכי מאחר
דמתס קטליין ליה מועד היכי
משכמת לה ומפרש רב זביד כגון שהרג
ג' בהמות והוה מלי למימי צמתני'
מועד לבהמה ואינו מועד לאדם
לאשמעיין דסתמא הוי מועד ומינה
שמא חזר צו רב זביד מההיא
דלקמן דפריך עלה התם שאם לא
תאמר כן קש"י (יהוה ה"א: דריש
מכילתין (דף כ:):
שור וצא נגח. צתמא דנקט (ס) כדי
שאם יגח לאתגר משלם נ"ש:
נעשה מועד לסירוגין לשוורים.
וא"ת לרב זביד אפי' לכל
דבר הוי מועד וי"ל כגון שראה שאר
בהמות ולא נגחין:
נעשה מועד לסירוגין צבא. ע"כ
צשלא ראה צימתיים כלום
דאי ראה לא הוי מועד (ס) [לכלן לסירוגין
וא"ת כיון שלא ראה אחרים לשוורים
לחודיה הוי מועד לכל לסירוגין לרב
זביד וי"ל דקסבר רב זביד דרבותא
קמ"ל דס"ד כהך מיני דחזא ולא
נגח לא הוי מועד ולא צסיכוינן
תליא מלתא א"י צשעה שנגח
ג' מיניס הללו הוי לפניו מיניס
הרבה ולא נגח אלא חצי דהשפא
אם היו שלשתן שורים הייתי אומר
כיון דכל שעה מוזמן ליגח השוורים
ומניח שאר מיניס אין מועד ליגח
אלא שורים אבל השפא דהווי ג'
מיניס האחד מהם נוגח ואינו חושש
ליגח אלא האחד:

אמרתי בשלמא ואינו מועד קתני שיולי הוא דקא משיילי [ליה] והוא נמי קמהדר להו אלא אי אמרת אינו מועד קתני ואגמורי הוא דקא מגמרי ליה ותו איהו מאי קא מהדר להו אמר רב ינאי מרישא נמי דיקא דקתני את שמועד לו משלם נוק שלם ואת שאינו מועד לו [משלם] ח"נ אי אמרת בשלמא ואינו מועד קתני פרושי קא מפרש לה אלא אי אמרת אינו מועד קתני פסקה מאי תו דקתני למי שאינו מועד כו': **עד השפא כו'. צתמיה:** **ואם תמלא לומר נמי איסא לרבי פפא.** דסתמיה לא הוי מועד לשאינו מינו: **נגח שור וחמור וגמל נעשה מועד לכל.** ולא צעינן ג' נגיחות לכל חד וחד מאחר שנתקיימה העדאמו ע"י ג' מינין: **לסירוגין.** אם יגח רופיין אינו משלם אלא חצי נוק על האחרון: **ערוה.** חמור הכר:

שור

ז א מיי פ"ט מהל'
שמטה ויובל הלכה כד
סמך לחון רעה טור ש"ע
ח"מ סי' סו סעיף כח:
ב ב ג ד מיי פ"ו מהל'
מקי ממון הלכה ה:
ה ה ו מיי שם הל' ט:
ז ז מיי שם הלכה י:

רבינו חננאל

פרובול, משנה מפורשת
והו גופו שלפרובול,
והיא בסוף שביעית,
ופירושה בהשולח גט
בגטין. רבן גמליאל ובית
דינו אביהן של יתומין, וכן
הלכה. מתני'. שור שהוא
מועד למינו ואינו מועד
לשאינו מינו כו'. רב זביד
אמר ואינו מועד תנן, כגון
שעומד עם מי שאינו מינו
ואינו מנגחם אבל סתמא
מועד הוי. ר' פפא אמ'
אינו מועד תנן. סתמיה לא
הוי מועד. מועד למינו לא
הוי מועד לשאינו מינו.
ושקלינן וטרינן ואוקמנא
למתני' כדוקיה דרב זביד
שאם נגח ג' ימים ג'
שורים נעשה מועד מכאן
ולהבא לכל בהמה ואפילו
לחמורין ולגמליין ויבוצא
בהן אבל אם נגח שור
וראה חמור ומהלך עמו או
עומד עמו ואינו נוגחו וכן
ראינו בהמה זולתי שור כי
ראה שור מנגחו שאינו
מועד אלא לשוורים בלבד
ואם עמד לנגח אפי' לנגח
שאר בהמות תם הוא ואינו
משלם נוק שלם עד
שיעירו עליו שנגח ג' ימים
לשאר בהמות. ודרב פפא
נמי איתא דאסקיין לה ואם
תימצא לומי' נמי איתא
לדרב פפא נגח שור חמור
וגמל נעשה מועד לכל
וקיימי' לן כל תימצא
הלכ' היא. ת"ר ראה שור
ונגח ראה שור ולא נגח
ראה שור ונגח ראה שור
ולא נגח ראה שור ונגח
ראה שור ולא נגח ג' ימים
נעשה מועד לסירוגין
לשוורים.

יא א ב ג ד ה מ"י פ"ו
מה' מקי ממנו ה"ל יב
ג'
יב ו ד מ"י שם ה"ל יא:
יג ה מ"י פ"ח מה"ל
אסורי ביאה הלכה ו
סגנו לאון קול טוש"ע י"ד
סי' קפט ע"י:
יד ט מ"י פ"ו מה"ל מקי
ממנו ה"ל יא:
טו י מ"י פ"ח שם ה"ל ה
סגנו ע"י טו:
טז כ מ"י שם ה"ל ה וע"י
כהסגות זמ"מ וז"ל
וסקנו שם טוש"ע ח"מ
קימון תו ע"י ה:

שׁוֹר שׁוֹר וְשׁוֹר חֲמוֹר וּגְמֹל. וכגון שזין שׁוֹרִים לראשונים ראה
בהמות אחרות ולא נגח וצבעיה שנייה זין שׁוֹרִים אחרונים
ואתי שפיר כולה סוגיא כרז זכיד ולא כרז אלפס שפירש סוגיא
דשמעתין כרז פפא ונראה לר"י דהני תרי צעיות זאס תמלא
לומר דשׁוֹר בתר שׁוֹרִים שדינן ליה
דליכא תרי טעמי דסבצא למשדייה
בתר קמאי ובתר שׁוֹרִים שהן מינו
חמור וגמל שׁוֹר שׁוֹר מהו משדינן
ליה בתר קמאי או בתר שׁוֹרִים
שהן מינו:

י"ח מ"ו בחדש זה בו'. נראה דג'
פעמים צט"ו צדש לכ"ע הוי
מועד וצדעה נמי קובעת וסמה
אע"ג דליכא אלף שמי פעמים סוף
ל' יום ללא סוף ל' יום גרים אלף
ט"ו צדש גרים כמו ריש ירחא וריש
ירחא וריש ירחא דקצב וסמה צג'
רציות הללו דממשמע צביליה צנות
כותים (גדה ד' לט): וכמו צבת צבת
ושבת סקגי צשלש פעמים ללאו
ל' יום אלו מן המנין שהיא
מתלה לרציה ואין שם
דילוג (סס). ר"ש בן
מנסיא אומר שר של
הקדש כו' פטור ושל
הדיוט כו' משלם נזק
שלם. והרש רעבו הכי,
רעבו הוא דמשלם חצי מק
כלל להקדש מק שלם,
ולגבי הויז הקדש דרש
הכי לרעבו הוא דמחייב
כלל הקדש שהיה פטור
(גיטין מט. ובע"ז לעיל ז.א).

מוסף רש"י

קבעה לה וסת. ואסורה
ליום י"ח לחדש רעבי וליזם
י"ט צדש חמשי וכן
לעולם (נדה סד.). עד
שתשלש בדילוג. ויום
ט"ו אלו מן המנין שהיא
מתלה לרציה ואין שם
דילוג (סס). ר"ש בן
מנסיא אומר שר של
הקדש כו' פטור ושל
הדיוט כו' משלם נזק
שלם. והרש רעבו הכי,
רעבו הוא דמשלם חצי מק
כלל להקדש מק שלם,
ולגבי הויז הקדש דרש
הכי לרעבו הוא דמחייב
כלל הקדש שהיה פטור
(גיטין מט. ובע"ז לעיל ז.א).

רבינו הגנאל

ת"ר ראה שור ונגח ראה
חמור ולא נגח ראה סוס
ונגח גמל ולא נגח פרד
נגח עזר לא נגח. נעשה
מועד לסירוגין לכל.
ואיבר לן פירושא
דסירוגא ליום כ"ד המי
קאמי' לא חזאי בכ"ג
וחזאי בכ"ד. איבעיא להו
נגח שור שור שור חמור
ונגמל מהו האי שור בתרא
בתר שׁוֹרִים שדינן ליה
ואכתי לשׁוֹרִים הוא
דאייעד. למינא אחרינא
לא אייעד. ועלתה בחיק.
ותיקו דממונא לקולא.
וביעיא זו אליבא דרב פפא
הוא. ש"מ אחא לרוב
פפא. פ"י רב אמ' קבעה
לה וסת לדילוג. נגח ט"ו
בניסן י"ו באייר י"ז בסיון
וחזר ונגח ט"ו בתמוז ויום
י"ז באב ויום י"ז באבול
וחזר ונגח יום ט"ו בתשרי
ויום י"ז במרחשון ויום י"ז
בכסלו וזו שילוש
בדילוג. וכענין הזה גבי
נגח כי האי גונא, ראתה
בט"ו באייר ועוד ראתה
ב"ז בסיון. ועוד ראתה
בט"ו בתמוז ועוד ראתה
ב"ז באב ועוד ראתה ב"ז
באבול וזוהא (א) וראתה
ט"ו בתשרי ו"ז במרחשון
ו"ז בכסלו. ושמואל אמ'
עד שתשלש בדילוג פי'
הראיה הראשונה שראת
בט"ו בניסן אינה מן
החשבון אלא צריכה
לראות י"ו באייר י"ז בסיון
י"ח בתמוז י"ט באב וכן
כלל חודש כאשר כבר.
מהו דתימא האי שור
קמא סיטא בעלמא הוא
דנקיט ליה. פי'. פחד. מתני'.

חמור וגמל שור שור ושור מהו. אס תמלא לומר היכא דהתחיל
צשורים שדינן לשור צתראה צתר מינו הכא מאי: **ראפה יום**
ט"ו צדש זה ויום ט"ו צדוש זה כו'. ומתחילה היתה לימודה
צימים אחרים: **קצעה לה וסת.** לדילוג וכי חזיא הך רציה שלישי
צ"ו צדש שלישי דיה שעתה ואינה
מטמאה טהרות מעת לעת כדתנן'
כל אשה שיש לה וסת דיה שעתה:
(י) **ושמואל אמר עד שפשל צדילוג.**
אין לה וסת קצוב עד שפראה רציה
רציעת צ"ח דרציה קמייתא לאו
ממניינא ללאו צדילוג חזית. והכא
נמי לרז צג' נגיחות נעשה מועד
לדילוג ומשלם נזק שלם צשלישית
ולשמואל עד שיגח רציעת צ"ח צדש
רציעי דקמייתא לאו ממניינא. ונראה
דהך צרייתא נמי דרציעתן לעיל
(ראה) שור ונגח שור ולא נגח כו'
לרז נעשה מועד דקמי אשלישית
(קאין) ולשמואל ה"ק נעשה מועד
לסירוגין דכי הדר נגח משלם נזק
שלם אצל צהך שלישי תס הוא:
סיוטא. ציעותא שצבעה נמקול
השופר: **כי נגח בהקדש ניפטרי.**
לגמרי: **הכל היו צבלל נזק שלם.**
החמור צמועד דכתיב צמועד (שמות כא)
שלם ישלם שור וצמועד לא
נאמר רעבו הלכך כולם צממשע
הכי לך הדיוט חייב צהקדש
הלכך כשפרט לך הכתוב רעבו
צתס לא לפטור הדיוט צנוק
הקדש צא אלף להחמיר עליו צנא
לשלם צנא שלם בהקדש לימדך שלם
להוציא תס מכלל נזק שלם אלף גבי
רעבו: (י) דא"צ. דליפטור צא נכתביה
גבי מועד אצל הקדש צהדיוט פטור
דהקדש אפילו צכלל מועד לא היה
דליכא למימר והועד צבעליו"ו וכ"ש
צתס דכתיב וכי יגוף שור איש. לשון
אחר מפי המורה (אלף אמר ר"ל הכל
היו צכלל נזק שלם האי אלף לאו
לאפוקי מכולה מלתא דלעיל קאמי
אלף לאפוקי ק"ו קאמי וארעוה דוקא
סמיך וה"ק אלף אמר ר"ל פטור
דהקדש צהדיוט דקאמרי" דרעבו
דוקא אצל חיוב דהדיוט צהקדש לאו
צק"ו אחיא דא"כ פרכינן דיו אלף
היינו טעמא דחייב דאע"ג דרעבו
דוקא ליכא למדרשיה גבי הדיוט תס
שנגח הקדש לפטורא דהכל היו
צכלל נזק שלם של מועד אחד הדיוט
צהדיוט ואחד הדיוט צהקדש דכתיב
צמועד שלם ישלם שור וגו' ולא פרט
הכתוב כאן רעבו לפטור הדיוט
צהקדש ומללא פרט לפטורא צמועד
ש"מ כשפרט לך רעבו צתס לא
לפטור הדיוט צהקדש צא אלף
להחמיר עליו לחייב הדיוט תס נזק
שלם להקדש וללמדך שלא להוציא
תס מכלל מועד אלף צשור רעבו

שור שור ושור חמור וגמל מהו האי שור
בתרא בתר שׁוֹרִים שדינן ליה ואכתי
לשׁוֹרִים הוא דאייעד למידי אחרינא לא
אייעד או דילמא האי שור בתר חמור
וגמל שדינן ליה ואייעד ליה לכולהו מיני
חמור וגמל שור שור ושור מהו האי שור
קמא בתר חמור וגמל שדינן ליה
לכולהו מיני או דילמא בתר שׁוֹרִים שדינן
ליה ואכתי לשׁוֹרִים הוא דאייעד למינא
אחרינא לא אייעד שבת ושבת אחד
בשבת ושני בשבת מהו הא שבת בתרייתא
בתר שבת הוא דשדינן ליה ואכתי לשבת
הוא דאייעד לימות החול לא אייעד או דילמא
בתר אחד בשבת ושני בשבת שדינן ליה
ואייעד ליה לכולי יומא ה' בשבת וערב שבת
ושבת שבת ושבת מהו הא שבת קמייתא
בתר ה' בשבת וע"ש שדינן ליה ואייעד
לכולהו יומי או דילמא הא שבת קמייתא
בתר שבתות הוא דשדינן ליה ולשבתות
הוא דאייעד התיקו: ונגח שור יום ט"ו בחודש זה
זה ויום ט"ו בחודש זה ויום ט"ו בחודש זה
פלוגתא דרב ושמואל (דאתמר ראתה
יום ט"ו בחודש זה ויום ט"ו בחודש זה ויום
ט"ו בחודש זה רב אמר קבעה לה וסת ושמואל
אמר "עד שתשלש בדילוג אמר רבא ששמע
קול שופר ונגח קול שופר ונגח קול שופר
ונגח נעשה מועד לשופרות פשיטא מהו
דתימא הך שופר קמא סיוטא בעלמא הוא
דנקטיה קמ"ל: **מתני'** שור של (א) ישראל
שנגח שור של הקדש ושל הקדש שנגח
לשור של הדיוט פטור שנאמר שור רעבו
ולא שור של הקדש (ב) שור של ישראל שנגח
לשור של (ג) כנעני פטור (ד) ושל כנעני שנגח
לשור של ישראל בין תם בין מועד משלם
נזק שלם (ה): **גמ'** מתניתין דלא כר"ש בן
מנסיא דתניא שור של הדיוט שנגח שור
של הקדש ושל הקדש שנגח שור
שור רעבו ולא שור של הקדש (ו) ר"ש

של הדיוט פטור שנאמר
בן מנסיא אומר שור של הקדש שנגח שור של הדיוט שנגח
שור של הקדש בין תם בין מועד משלם נזק שלם אמרי מאי קא סבר ר"ש
אי רעבו דוקא אפילו של הדיוט שנגח של הקדש ליפטור ואי רעבו לאו דוקא
אפילו דהקדש נמי כי נגח דהדיוט ליחייב וכי תימא לעולם קסבר רעבו דוקא
ומיהו דהדיוט כי נגח דהקדש היינו טעמא דמיחייב משום דקא מייתי ליה מקל
וחומר דהדיוט ומה הדיוט שנגח של הדיוט חייב כי נגח דהקדש לא כל שכך
דמיחייב דיו לבא מן הדין להיות כנדון מה להלן תם חצי נזק הכא נמי חצי נזק
אלא אמר ריש לקיש הכל היו בכלל נזק שלם כשפרט לך הכתוב רעבו גבי תם
רעבו הוא דתם משלם חצי נזק מכלל דהקדש בין תם בין מועד משלם נזק שלם
דאם
דאי לפטורא גבי מועד אצל דהקדש צהדיוט כיון דרעבו דוקא לא היה צכלל נזק שלם דכיון דהקדש
תס לגמרי פטור דהא ליכא למדרשיה כדדרשינן גבי הדיוט ולמימר רעבו הוא דתם
להקדש ועל כרחק לגמרי קא ממעט ליה הלכך הקדש מועד נמי לא היה צכלל נזק שלם דכי היכי דתם פטור מועד
נמי פטור דכי כתיב צמועד נזק שלם היכא דמיחייב חצי נזק צתמותו כתיב דלתם דלעיל קאי או נודע כי שור נגח הוא:
הופיע

שור שלישראל שנגח שור שלהקדש וכו'. מתניתין דלא כר' שמעון בן מנסיא דאמי' שור של ישראל שנגח שור של הקדש בין תם בין מועד נזק שלם. וטעמיה ברור הוא, משום דכי כתב רחמנא רעבו דמשלם חצי נזק מועד נזק שלם גבי תם הוא דכתיב, הא דהקדש תם נמי נזק שלם משלם, דאם כן נכתביה להאי רעבו גבי מועד, והענין כולו פשוט הוא.

(א) גדה סד... (ב) לעיל יג.
(ג) נכ"ס: נכ"ר וכן לקמן.
(ד) כתב הרמב"ם ז"ל
בהסגות ז"מ פ"ח הלכה ה'
ח"ל לפי שאין הכעס
מחייבין את האדם על
צתמותו שהיה ויהי אלו
דנין להס דמייסה. והוא
מירושלמי צ"ק פ"ד ה"ג
דאמרו עלה תם ח"ל ר'
צבאו צבס ר' יוחנן אמר
מייסה (ס) כתב הרמב"ם
ז"ל שם ח"ל קנס זה הוא
לכענסי לפי שאין זכרון
צתוזה ואין מסלקין הסיק.
ואס לא מחייב אותן על מקי
צתמותן אין משמרין אותה
ומפסדין ממון הצביות
ע"כ (א) לעיל ז. גיטין מט.
(א) גדה צג. (ב) ע"י רש"י
ו"מ שרש"י חור מפירוט
זה. (ג) ש"ך לעמ' ה"א.
(ד) שמונת כ"א. (ה) ס' סחור
לעמ' זה.

תורה אור השלם

1. וכן יתק שור איש את
שור רעהו ונתן ומכור
את השור והחי וחיצו את
כספו ונגם את חמדת
החיות: שמות כה לא

הגהות הב"ח

(א) בבשנה שור של
הדיוט שנגח שור של
הקדש:

(6) דברי רבינו אלו ופירושו בדברי הגמ' הוכח כצד"א תמ"ה האריך בשער הווסמא (דף קנד דפוס גליון) בשמו וע"ש מה שכי' על דברי רבינו סה.